

Kreirala *Njujork tajmsova* bestseler autorka

L. DŽ. SMIT

Vampirski
Dnevnik

LOVCI

RAĐANJE SUDBINE

NJUJORK TAJMSOV BESTSELER SERIJAL

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries: The Hunters: Destiny Rising”

Copyright © 2012 by L.J.Smith
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-86-7702-277-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

L. Dž. Smit

LOVCI: RAĐANJE SUDBINE

Prevela

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

1.

*Dragi Dnevniče,
Sinoć sam užasno sanjala.*

U snu je sve bilo onako kako je zaista bilo na javi pre nekoliko kratkih sati. Ja sam, kao, u onoj podzemnoj odaji društva Vitale, a Itan me drži kao taoca, pritiskajući mi hladan nož pod grlo. Stefan i Dejmon nas obazrivo posmatraju, tela su im napeta, i samo čekaju trenutak kada će jedan od njih dvojice uvrebatu priliku da poleti prema meni i da me spase. Međutim, znala sam da će krenuti prekasno. Znala sam da će mi Itan, uprkos njihovoj natprirodnoj brzini, preseći vratne žile i da ću umreti.

Toliko bola je bilo u Stefanovim očima. Srce mi se slama kad pomislim da zbog moje smrti više ne bi imao volje za životom. Ne bih volela da umrem a da Stefanu jasno ne stavim do znanja da sam izabrala njega i da za mene postoji samo on – i da je sva moja neodlučnost ostala iza nas.

Itan me je privukao još bliže sebi; njegova ruka me je držala čvrsto poput čelične šipke, nimalo ne popuštajući stisak. Osetila sam kako mi se ledena oštrica noža zariva u kožu.

Itan je, međutim, odjednom pao kao klada; iza njega je stajala Meredith raspuštene kose, gnevnog i odlučnog lica kao boginja osвете i podignutog koplja posle smrtonosnog udarca koji mu je zadala pravo u srce.

To je trebalo da bude trenutak olakšanja i radosti. U stvarnom životu i jeste bio: tog trenutka sam se radovala što sam ostala živa, što ću se naći u Stefanovom zagrljaju, u kome se uvek osećam sigurno.

Međutim, u snu je Meredithino lice bilo zablesnuto snopom čistobebe svetlosti. Osećala sam kako mi biva sve hladnije, kako mi se telo smrzava a uzburkana osećanja stapaju u jezivo hladnu smirenost. Duša me je napuštala, a nešto grubo i nemilosrdno... nešto strano... polako se useljavalo u telo, neumitno zauzimajući njeno mesto.

U jeku bitke sam dopustila sebi da zaboravim ono što mi je Džejms rekao: da su me roditelji obećali Čuvarkama i da mi je suđeno da postanem jedna od njih. Sada je kucnuo čas da uzmu ono što im je obećano.

Kad sam se probudila, bila sam prestravljena.

Elena Gilbert je zastala i podigla olovku sa stranice dnevnika, dvoumeći se da li da nastavi. Činilo joj se da će ono čega se najviše plaši postati još stvarnije ako to pretoči u reči.

Osvrnula se po sobi u internatu, koja je postala njen novi dom. Dok je spavala, Boni i Meredith su se vratile i ponovo otišle. Boni se očigledno samo izvukla iz kreveta i otišla, a ni njenog laptopa nije bilo na radnom stolu. Po Meredithinoj strani sobe, koja je obično bila besprekorno sređena, jasno se videlo koliko je ta devojka iscrpljena: krvlju umazana odeća, koju je nosila dok se borila protiv Itana i njegovih sledbenika-vampira, ležala je na podu. Oružje tog mladog lovca na vampire bilo je razbacano po krevetu, odgurano u jednu stranu, kao da se bila sklupčala pored njega da spava.

Elena uzdahnu. Možda će Meredith razumeti kako se oseća. Znala je kako je to kada su ti drugi već skrojili sudbinu i kad otkriješ na kraju da su sve tvoje nade i snovi uzaludni.

Meredith je, međutim, ipak prigrlila svoj usud. Za nju nije bilo ničeg važnijeg od toga niti ičeg što je volela više nego da bude lovac na čudovišta i da štiti nedužne.

Elena sama nije smatrala da bi baš toliko mogla da uživa u svojoj novoj sudbini.

Ne želim da budem Čuvarka, napisala je u očaju. Čuvarke su mi ubile roditelje. Mislim da to nikada neću preboleti. Da nije bilo njih, moji nesebični roditelji sada bi bili živi, a ja sama ne bih morala stalno da strepim za živote ljudi koje volim. Čuvarke veruju samo u jedno: u Red. Ne u Pravdu. Niti u Ljubav.

Nikada ne bih volela da budem takva. Ne želim da postanem jedna od njih.

Svejedno, imam li izbora? Kako je Džejms pričao, to će se prosto desiti samo od sebe, postaću Čuvarka – i to neću moći da izbegnem. Moći će odjednom početi da se manifestuju, tako da ću se neminovno promeniti da bih bila spremna na svaki užas koji usledi.

Protrljala je lice nadlanicom. Iako je dugo spavala, oči su joj bile nadražene i umorne.

Još nikome nisam rekla, napisala je. Meredith i Dejmon su primetili da sam se uznemirila posle odlaska Džejmsu, ali ne znaju šta mi je ispričao. Mnogo šta se sinoć dogodilo, tako da nisam ni stigla da im kažem.

Moram da porazgovaram sa Stefanom o ovome. Znam da će, kada to budem učinila, sve biti... bolje.

Ipak, plašim se da mu kažem.

Kada smo Stefan i ja raskinuli, Dejmon mi je predočio da treba da donesem odluku i izaberem. Jedan od dva puta pred kojima sam se našla vodio je ka dnevnoj svetlosti i nudio mogućnost da budem obična devojkica i živim relativno normalno, kao obično ljudsko biće uz Stefana, a drugi u noć, što bi značilo da ću prigrliti Moć, avanturu i sve ono uzbudljivo što tama sobom nosi, ali s Dejmonom.

Izabrala sam svetlost, izabrala sam Stefana. Ipak, ako mi je suđeno da postanem Čuvarka, da li je onda put tame i Moći neizbežan? Da li ću postati neko ko može da učini nezamislivo – da oduzima živote nedužnih ljudi punih lju-

bavi, kakvi su bili moji roditelji? Kako mogu u isto vreme da budem i obična devojka i Čuvarka?

Elena se prenula iz misli kada je začula okretanje ključa u bravi. Zatvorila je dnevnik somotnih korica i brzo ga ćušnula pod dušek.

„Ćao”, rekla je kada je Meredith ušla u sobu.

„Ćaos”, uzvratila je Meredith i osmehnula joj se. Njena tamnokosa drugarica nije spavala više od nekoliko sati – otišla je da lovi vampire sa Stefanom i Dejmonom pre nego što je Elena otišla u krevet, a pride je i ustala pre nego što se Elena probudila – ali ipak je izgledala okrepljeno i bila raspoložena, a njene oči, sive kao dim, blistale su; čak su joj se i maslinasti obrazi pomalo rumeneli.

Svesno potiskujući napetost, Elena joj je uzvratila osmehom.

„Jesi li ceo dan spasavala svet, superheroino moja?”, upitala ju je Elena, zadirkujući je samo malčice.

Meredith podiže uvek lepo izvijenu obrvu. „Pa, u stvari”, reče, „upravo sam se vratila iz čitaonice u biblioteci. Da nemaš i *ti*, gospođice, neki rad da predaš?”

Elenu samo nešto preseče preko stomaka. Pored svega onoga što se desilo, ni nakraj pameti nije joj bilo dokle su iz kog predmeta stigli. Dosad je uživala na predavanjima, a u srednjoj školi je čak bila među najboljim đacima, ali u poslednje vreme su joj druge stvari postale važnije. Stvarno, treba li da preda neki *rad*?

Kakvo to veze sad ima? Ta sumorna i onespokojavajuća misao obrvala ju je. *Ako moram da postanem Čuvarka, onda obrazovanje nije važno.*

„Hej”, doviknula joj je Meredith, očigledno pogrešno protumačivši Elenin iznenadni izraz potištenosti. Prišla joj je i uhvatila je za rame hladnim i snažnim prstima. „Nemoj da se sekiraš zbog toga. Rasturićeš u svim predmetima.”

Elena je progutala knedlu i klimnula glavom. „Ma znam”, procedila je, osmehnuvši se na silu.

„Doduše, jesam se malo sinoć bavila spasavanjem sveta s Dejmonom i Stefanom”, rekla je Meredith skoro stidljivo. „Ubili smo četiri vampira u šumi pored kampusa.” Pažljivo je podigla svoje koplje za ubijanje vampira s kreveta i obuhvatila ga oko glatke površine na sredini. „Stvarno je super osećaj kad radim ono za šta sam obučavana. Za šta sam rođena.”

Elena se malo trže od tih njenih reči: *Za šta sam rođena?* Svakako je morala da kaže Meredith nešto što joj sinoć nije rekla. „I ti si me spasla”, rekla joj je kratko Elena. „Hvala ti.”

Meredithine oči su zasjale nekom posebnom toplinom. „U svako doba”, uzvratila je vedro. „Potrebna si nam – znaš i sama.” Hitro je otvorila uzak crni kofer za koplje i spakovala oružje. „Trebalo da se nađem sa Stefanom i Metom u biblioteci da bismo pokušali da izvučemo tela iz tajne odaje društva Vitale. Boni je rekla da njene čini zapečaćenja neće dugo potrajati, a pošto je pao mrak, trebalo bi da ih se rešimo.”

Elenu je opet žacnula napetost u grudima. „A šta ako su se drugi vampiri vratili?”, upitala je. „Met nam je rekao da valjda postoji još neki ulaz.”

Meredith je slegnula ramenima. „E zato ću ja da ponese koplje”, odgovorila je. „Nema još mnogo Itanovih vampira, a i ti koji su preostali uglavnom su novopreobraćeni. Lako ćemo se Stefan i ja izboriti s njima.”

„Dejmon neće poći s vama?”, upitala je Elena ustajući s kreveta.

„Mislila sam da ste ti i Stefan ponovo zajedno”, odgovorila je Meredith. Upitno i strogo je pogledala Elenu.

„I jesmo”, uzvratila je Elena i osetila kako joj se vrelina penje u obraze. „Bar ja tako mislim. Trudim se da... opet nešto ne pokvarim. Dejmon i ja smo samo prijatelji. Bar se nadam. Nego, učinilo mi se da si rekla da je Dejmon pre toga bio s vama u lovu na vampire.”

Meredith opusti ramena. „Aha, jeste bio s nama”, snužno reče. „Uživao je u borbi, ali bivao je sve tiši kako je noć odmicala. Izgledao mi je pomalo...” Oklevala je. „Ne znam, možda malo umorno.” Meredith je ponovo slegnula ramenima, ali odmah je vedro dodala: „Znaš ti Dejmona. On hoće da ti se nađe, ali pod sopstvenim uslovima.”

Uzimajući jaknu, Elena joj reče: „Idem i ja s tobom.” Htela je da vidi Stefana, da ga vidi bez Dejmona. Ukoliko želi da krene sa Stefanom tom stazom okupanom suncem – bila Čuvarka ili ne – onda mora da iznese sve svoje tajne na svetlost i da mirne savesti stane pred Stefana.

Kada su Elena i Meredith stigle u biblioteku, Stefan i Met su već bili tamo i čekali su ih u skoro praznoj prostoriji na čijim je vratima bilo ispisano KANCELARIJA ZA NAUČNA ISTRAŽIVANJA. Stefan je pogledao Elenu pravo u oči i osmehnuo joj se ozbiljnog lica, pa se odmah postidela. Zbog nje je preživio sve i svašta poslednjih nekoliko nedelja, a u poslednje vreme su bili dugo razdvojeni, pa je imala utisak kao da kreću iz početka.

Pored njega je sedeo Met. On je izgledao užasno. Bio je ispijen i bled i sav nekako namrgođen, a u ruci je čvrsto držao veliku baterijsku lampu. Po očima mu se videlo da je stalno napet i iznuren. To što su vampiri iz društva Vitale pobijeni za jedne je bilo pobeda, ali ti vampiri su ipak bili Metovi prijatelji. On se nekad divio Itanu, misleći da je obično ljudsko biće. Elena se našla pored njega i stegla ga za ruku, pokušavajući da ga uteši bez reči. Osetila je kako su mu se pod njenim dodirom mišići napregli, ali ipak joj se približio.

„Spustimo se, onda”, rekla je Meredith žustro. Ona i Stefan su urolali mali tepih na sredini sobe da bi prišli vratima u podu, koja su još bila prekrivena rasutim biljem koje je Boni prethodne noći rasula da bi sprečila vampire da izađu,

ujedno ih i štiteći tim travama. Uprkos tome, lako su otvorili vratanča. Dejstvo čini očigledno je slabilo.

Dok se njih četvoro, jedno za drugim, spuštalo niza stepenice, Elena se ljubopitljivo osvrnula oko sebe. Prošle noći su bili toliko pometeni spasavanjem Stefana da zapravo nije stigla da osmotri ono što je okružuje. Stepenice na prvom kraku bile su od glatkog drveta i pomalo nestabilne, a vodile su na sprat krcat policama za knjige.

„Gomile knjiga”, promrmljala je Meredith. „Kamuflaža.”

Drugi krak stepeništa bio je sličan prvom, ali kada je Elena stala na prvi stepenik, nije osetila klimatanje kao na prethodnom stepeništu. Gelender je bio gladak pod njenom rukom, a kada su stigli do odmorišta, pred njima se ukazao dugačak i prazan hodnik, čija su oba kraja nestajala u tami. Tu je bilo hladnije, a pošto su na trenutak zastali, Elena se stresla od jeze. Kada su počeli da silaze niz treće stepenište, nesvesno je uhvatila Stefana za ruku. On je nije gledao jer mu je pogled bio uprt u stepenište pred njima, ali već sledećeg trenutka je osetila kako su je njegovi prsti, prepleteni s njenima, stegli čvršće da bi je umirili. Od njegovog dodira iščezla je sva napetost iz Eleninog tela. *Sve će biti u redu*, pomislila je.

Stepenice trećeg kraka bile su čvrste i stabilne, napravljene od teškog ispoliranog tamnog drveta koje je sijalo pod prigušenom svetlošću. Gelender je bio sav izrezbaren. Elena je opazila glavu zmije, izduženo telo hitre lisice u begu i druge oblike koje je, prolazeći, teže razaznavala u mraku.

Kada su stigli na dno poslednjeg kraka, pred njima su se ukazala bogato izrezbarena dvostruka vrata iza kojih se nalazila sala za sastanke društva Vitale. Reljefni motivi na vratima temom su bili nalik na one na gelenderu: bilo je tu raznih životinja u pokretu, izvijenih zmija, vijugavih mističnih simbola. Na sredini obaju krila stajalo je veliko stilizovano slovo V.

Vrata su bila zatvorena lancem, onako kako su ih i ostavili. Pošto je jednom rukom držao Elenu, Stefan je drugom polako skinuo lanac, koji je snažno zveknuo ostavši da visi niz jedno krilo. Meredith ih je otvorila uz tresak, u svom uobičajenom maniru.

Zapahnuo ih je otužan miris krvi koji je podsećao na miris gvožđa. Prostorija je odisala mirisom smrti.

Met je odlučno uperio lampu dok je Meredith tražila prekidač. Naposletku je prostorija pred njima oživela pod svetlošću: oltar se nalazio u prednjem delu sale, okrenut na stranu, a nekoliko metara dalje ležala je posuda s krvlju. Zidovi su ostali umrljani dugim prugama masnog crnog dima od ugašenih baklji. Beživotna tela vampira ležala su u lokvama lepljive, poluosušene krvi, grla rasporenenih Dejmonovim i Stefanovim očnjacima, a na nekim grudima videle su se rane od uboda Meredithinim kopljem. Elena je nervozno pogledala ubledelog Meta. On nije bio tu tokom borbe; nije video masakr svojim očima. Povrh svega, *lično* je poznavao te ljude i video tu prostoriju kada je bila lepo ukrašena za ceremoniju.

Razgledajući unaokolo, Met je gutao knedle, što su i ostali mogli da primete. Nekoliko trenutaka kasnije, namrštio se i jedva čujnim glasom upitao: „Gde je Itan?”

Elenin pogled je odlutao prema mestu ispred oltara gde je Itan, vođa Vitale vampira, držao nož pod njenim grlom, ka mestu gde ga je Meredith probola kopljem. Meredith se oteprigušen krik neverice.

Pod je na tom mestu bio taman od Itanove krvi, ali njegovo telo kao da beše u zemlju propalo.

2.

Topla krv, slatka od požude, briznula je Dejmonu u usta, nadražujući mu čula. Mazio je devojčinu meku zlatastu kosu, usana snažno priljubljenih uz njen mek i gladak vrat. Osećao je kako joj pod kožom struji krv, pulsirajući u ujednačenom ritmu srca. Ispijao ju je žudno, u velikim gutljajima, kao neko ko ne može da ugasi žeđ.

Zašto je uopšte prestao to da čini?

Znao je on zašto, naravno: zbog Elene. Tokom čitave protekle godine, sve je uvek radio zbog Elene.

Svakako, koristio je on povremeno svoju Moć da bi privoleo žrtve da pristanu. Ipak, činio je to s nelagodom jer je bio svestan da Elena to ne odobrava, i svaki put su ga proganjale njene plave oči, ozbiljne i prodorne, prozirući ga, otkrivajući da se njegov nagon probudio. On za nju nije bio dovoljno dobar, nije se dao ni porediti s mlađim bratom, koji mu je ličio na plašljivu vevericu.

Kad mu se učinilo da su se Stefan i Elena konačno razišli i da će zlatokosa princeza najzad biti samo njegova, prestao je da pije svežu krv. Umesto nje je pio hladnu i ustajalu krv bljutavog ukusa uzetu od bolničkih davalaca. Čak je probao i odvratnu životinjsku krv, kojom se hranio njegov brat. Dejmonu se prevrnuo želudac pri samom prisećanju, pa je sada duboko i žudno ispijao opojnu devojčinu krv.

To i jeste srž vampirske prirode: moraš da upijaš život, ljudski život, da bi održavao cikluse sopstvenog natprirodnog života. Od svega drugog – od mrtve krvi u vakuumira-

nim kesama, na primer, ili od krvi životinja – samo životariš kao sopstvena senka, pri čemu i Moći slabe.

To ubuduće neće smetati s uma. Jeste se bio malo zaboravio, ali sada je opet onaj stari.

Devojka mu se meškoljila u naručju, prigušeno mumlajući od šoka, pa je odaslao umirujuću dozu Moći ka njoj da bi se opet opustila i primirila. Kako se ono zove? Tonja? Tabi? Teli? Ovo joj ionako neće naškoditi. Bar neće biti trajnih posledica. Prilično dugo nije povredio *nikoga* čijom se krvlju nahranio – bar ne mnogo i ne kada je dobro raspoložen. Eto, devojka će lepo otići iz šume i vratiće se u dom sestrištva bez težih posledica, eventualno s blagom vrtoglavicom i nejasnim sećanjem na veče provedeno u razgovoru sa izuzetnim mladićem čijeg lica neće moći sasvim jasno da se seti.

Biće ona dobro.

Da li ju je pak izabrao zato što ga njena duga plava kosa, plave oči i meka koža podsećaju na Elenu? E pa, to se ne tiče nikoga sem njega samog.

Na kraju ju je pustio i blago je pridržao da bi valjano stala na noge, budući da se blago teturala. Bila je izvrsna – *doduše, ni prineti Eleni, ni izbliza toliko sočna i zamamna* – ali večeras ne bi bilo mudro uzimati više krvi.

Lepa jeste, nema zbora. Pažljivo joj je namestio kosu da pada preko ramenâ da bi sakrio tragove na vratu, a ona je samo treptala i gledala ga ošamućena, širom otvorenih očiju.

Oči ne treba da joj budu *ovakve*, dođavola. Treba da budu tamnije, kao čist lapis lazuli, i da budu oivičene gustim trepavicama. A i kosa joj je očigledno ofarbana, zaključio je kada se pažljivije zagledao.

Devojka mu se nesigurno osmehnula.

„Biće bolje da se vratiš u svoju sobu”, rekao joj je Dejmon. Odaslao je talas zapovedničke Moći prema njoj i na-

stavio. „Kasnije se nećeš sećati da si me upoznala. Nećeš znati šta se desilo.”

„Bolje da se vratim”, začuo se eho iz njenih usta, ali glas nije trebalo da bude takav, ni boja ni ton, ništa nije bilo kako treba. Lice joj se ozarilo. „Dečko me čeka”, dodala je.

Dejmon je osetio kako se nešto u njemu prelomilo. Namah je ščepao devojkicu i grubo je privukao sebi. Ne trudeći se da bude nežan, ravnodušno je zario zube u njen vrat i počeo razjareno da ispija njenu sočnu, vrelu krv. Time je hteo da je kazni, i sam je to uvideo, i u tome je baš uživao.

Pošto se više nije trudio da je drži u transu, devojkica je počela da vrišti i da se opire, udarajući ga pesnicama po leđima. Dejmon ju je savladao jednom rukom. Vešto je izvukao zube iz njenog vrata i ponovo zagrizao da bi proširio rane, ispijajući krv sve više i brže. Njeni udarci su bivali sve slabiji i naposljetku je počela da se klata u njegovom naručju.

Kada joj je telo potpuno omlitavilo, jednostavno ju je pustio, pa se stropoštala na šumsko tlo uz tup udarac pri padu.

Na trenutak je unezvereno zurio u tamu šume oko sebe, osluškujući neprekidnu pesmu zrikavaca. Devojkica je nepomično ležala pored njegovih nogu. Iako mu više od pet stotina godina *nije bilo potrebno* da diše, sada je dahtao i skoro da mu se vrtelo u glavi.

Dotakao je sopstvene usne i video da mu se s prstiju cedi krv. Mnogo je vremena prošlo otkako je poslednji put toliko izgubio kontrolu. Verovatno stotine godina. Nemo je posmatrao zgrčeno telo pred sobom. Devojkica je sada delovala sićušno, njeno lice beše i bezizražajno i spokojno u isti mah, a na njene ubledele obraze padala je senka tamnih trepavica.

Dejmon nije bio siguran da li je živa ili mrtva. Shvatio je da i ne želi da to otkrije.

Uzmakao je nekoliko koraka, osetivši čudnu nesigurnost, a onda se okrenuo i dao u beg, jureći brzo i nečujno kroz šumsku tamu; čuo je jedino lupanje sopstvenog srca.

Uvek je radio samo ono što bi hteo. Kukumavčenje zbog nečega što je vampiru *prirodno* jeste nešto što više priliči Stefanu. Ipak, dok je trčao, stran osećaj ga je žackao negde u dnu stomaka, ne baš slabašan nagoveštaj griže savesti.

„Ali rekla si da je Itan *mrtav*”, kukala je Boni. Primetila je da je Meredith, koja je sedela pored nje, ustuknula i ujela se za jezik. Naravno, Meredith sigurno ludi i od same pomisli da je Itan preživeo; ona ga je i ubila; uglavnom, bar je mislila da jeste. Meredithino lice je bilo ozbiljno i kao pod maskom; ništa nije otkrivalo.

„Trebalo je da mu odrubim glavu za svaki slučaj”, procedila je Meredith, pomerajući baterijsku lampu levo-desno da bi osvetlila kamene zidove tunela. Boni je klimnula glavom za sebe, uvidevši nešto što je već trebalo da pretpostavi: Meredith je bila besna kao *ris*.

Meredith je pozvala Boni dok su ona i Zander večerali, skoro uoči samog zatvaranja studentske menze, da bi je upozorila da je Itan nestao. Na sastanku joj je baš bilo slatko i opušteno: naručili su po hamburger i koka-kolu, a Zander je prikleštio njenu nogu između svojih ispod stola i krišom krao pomfrit od nje.

A eto gde su ona i Zander sad, u tajnim podzemnim tunelima ispod kampusa – traže vampire s Metom i Meredith. Elena i Stefan su radili isto to, ali u šumi oko kampusa. Ovo *nije baš najromantičniji sastanak otkako smo se smuvali*, pomislila je Boni i slegnula ramenima, mireći se sa situacijom. *Doduše, kažu da parovi treba da imaju zajednički hobi.*

Met je koračao pored Meredith. Bio je ozbiljan i odlučan da istera sve do kraja; hodao je stisnutih vilica i sve vreme gledao pravo preda se, niz dugačak i mračan tunel. Boni je bilo žao Meta. Jeste svima bilo teško, ali Metu je sada bilo sto puta teže.

„Jesi li uz nas, Mete?”, upitala je Meredith, očigledno čitajući Bonine misli.

Met uzdahnu i poče da masira vrat kao da su mu mišići napregnuti i ukočeni. „Mhm, uz vas sam.” Zastao je i duboko udahnuo. „Samo...” Glas mu je zamro, a onda je nastavio. „Možda nekima od njih možemo da pomognemo, jelda? Stefan može da ih nauči kako da žive kao vampiri a da ne povređuju ljude. Čak se i Dejmon promenio, zar ne? A Kloj...” Obrazi su mu porumeneli jer su ga svladala osećanja. „Niko od njih nije ovo zaslužio. Nisu znali u šta se upuštaju.”

„U pravu si”, rekla je Meredith, nežno ga uhvativši za rame. „Nisu zaslužili.”

Boni je znala da se Met sprijateljio sa simpatičnom brucoškinjom Kloj, ali tada je shvatila da je prema njoj osećao mnogo više od naklonosti. Meredith se sigurno grozno osećala kada je kopljem probola grudi nekome u koga se Met zaljubio, a verovatno je još gora bila svest o tome da tako mora biti.

Zanderu je u očima bilo neke blagosti, pa je Boni shvatila da razmišljaju o istom. Uzeo ju je za ruku, obuhvativši je svojim snažnim prstima, a Boni se još više šćućurila uz njega.

Međutim, kako su počeli da se kreću duž jedne mračne krivine u tunelu, Zander je odjednom pustio Boni i zaštitnički stao ispred nje, a Meredith je podigla koplje u pripravan položaj. Boni, koja je za delić koraka bila iza ostalih, nije videla dve priljubljene prilike koje su se naslanjale na zid dok se nisu razdvojile. Ne, nisu bile priljubljene kao dvoje zaljubljenih, kako je upravo shvatila, već je to vampir stezao žrtvu. Met se ukočio i samo je nemo zurio u njih prigušivši krik. Odjednom se začu režanje i u tami blesnuše iskeženi zubi vampira, te devojkica, ne viša od same Boni, svom snagom odgurnu žrtvu od sebe. Žrtva je bila muškog pola i samo se stropoštala pored nje.

Boni je zaobišla Zandera, sve vreme držeći na oku vampira koji se pribio uza zid. Nesvesno je ustuknula kada je videla kako vampir zuri u nju, kako je ta razjarena zver pri-

kiva svojim tamnim pogledom, ali nastavila je da se kreće dok se nije našla pored žrtve i kleknula pored nje da proveri puls. Bio je ujednačen, ali dečko je ozbiljno krvario, pa je skinula jaknu i pritisla mu je uz grlo da bi mu zaustavila krv. Ruke su joj drhtale i morala je da se usredsredi da bi ih umirila i obavila što treba. Primetila je da se mladićeve oči brzo pomeraju ispod kapaka, kao da ružno sanja, ali i dalje je bio u nesvesti.

Devojka – *vampirica*, podsećala je sebe Boni – sada je posmatrala Meredith; telo joj je bilo napeto, spremno i na borbu i na beg. Uzmicala je kako joj se Meredith približavala, priterujući je uza zid. Meredith je još više podigla koplje ciljajući posred devojčinih grudi.

„Čekaj”, zavapila je devojka promuklim glasom podižući ruke. Pogledala je iza Meredith i kao da je tek tada opazila Meta. „Mete”, izustila je. „Pomozi mi. Molim te.” Netremice je gledala u njega, očigledno se koncentrišući, a Boni je tog trenutka uvidela da vampirica pokušava da upotrebi Moć da bi naterala Meta da uradi ono što joj odgovara. Svejedno, nije joj to pošlo za rukom – verovatno još nije bila dovoljno snažna – a trenutak kasnije je zakolotala očima i skljkala se niza zid kao vreća.

„Bet, mi zaista želimo da ti pružimo šansu”, rekao je Met vampirici. „Znaš li šta se desilo sa Itanom?”

Devojka je snažno zavrtela glavom da bi ih uverila, pa joj je duga kosa zalepršala oko glave. Čas je gledala u Meredith, čas u tunnel iza sebe, i polako je počela da uzmiče krećući se ukoso. Meredith je krenula za njom i, primičući joj se, sve vreme je prislanjala koplje na grudi vampirice.

„Ne možemo da je ubijemo tek tako”, Met je rekao Meredith s tračkom očaja u glasu. „Ne moramo ako postoji drugo rešenje.” Meredith je frknula od neverice i još se bliže primakla vampirici – ili Bet, kako ju je Met nazvao – a ona je iskežila zube i prigušeno zarežala.

„Samo čas”, rekao je Zander i zakoračio preko nesvesnog tela Betine žrtve, očešavši se o Boni. Pre nego što je Boni shvatila šta se dešava, Zander je otrgao Bet od Meredith i pribio je uza zid tunela.

„Hej!”, uzviknula je Meredith ozlojeđeno, a onda se zbušnjeno namrštila. Zander je uporno gledao Bet u oči, ozbiljnog i smirenog lica. I ona je zurila u njega, a njene unezverene oči polako su počele da se smiruju, mada se čulo kako teško diše.

„Znaš li gde je Itan?”, upitao ju je Zander tihim, smirenim glasom, a Boni se učinilo da nešto nalik na nevidljiv talas Moći kruži između njih.

Nije prošla ni cela sekunda, a s Betinog lica je nestalo one usplahirenosti, ali i svih drugih osećanja. „Krije se u skrovištu na kraju tunela”, odgovorila je. Po njenom glasu čovek bi zaključio da je pospana, da je utonula u misli.

„Jesu li i ostali vampiri s njim?”, upitao ju je Zander ne skrećući pogled ni načas.

„Jesu”, rekla je Bet. „Svi će tamo ostati do ravnodnevice, kada će se ostvariti svi Itanovi snovi.”

To je za dva dana, pomislila je Boni. Ostali su joj rekli da Itan namerava da vrati Klause iz mrtvih. Stresla se i od same pomisli. Klaus pripada redu Prvobitnih vampira i stvarno je *oličenje grozote*, nešto najstrašnije što je ikada videla. Ipak, da li oni to stvarno mogu da izvedu? Itanu je potrebna i Stefanova i Dejmonova krv, koju on nije uspeo da uzme, a bez nje ne može da izvede vradžbinu uskrснуća. Valjda ne može.

„Pitaj je kakva im je strategija odbrane”, rekla je Meredith, ubacujući se u plan ispitivanja.

„Da li ima jaku odbranu?”, nastavio je Zander.

Betina glava se trznu jer je ukočeno klimnula glavom; izgledala je kao marioneta nevidljivog lutkara. „Niko ne može da dopre do njega”, odgovorila je istim pospanim, monotornim glasom. „Dobro se krije, a svako od nas bi dao život da ga zaštiti.”

Meredith je klimnula glavom, očigledno vagajući i formulišući sledeće pitanje, ali Met ju je preduhitrio. „Možemo li da je spasemo?“, upitao je, a Boni se srce steglo od bola u njegovom glasu. „Pa, možda da nije bila toliko gladna...“

Zander je svu svoju pažnju usmerio na Bet, a Boni je ponovo osetila kako iz njega izvire još jedan talas Moći. „Želiš li da povređuješ ljude, Bet?“, tiho je postavio pitanje.

Bet se zakikotala nekako zlobno i promuklo iako joj je lice i dalje bilo bezbojno i krajnje bezizražajno. Taj smeh je bio prva emocija koju je pokazala otkako ju je Zander nekako omađijao da otupi i govori samo istinu. „Ja ne želim da ih povređujem – želim da ih ubijam“, odgovorila je, a i u njenom glasu se čulo da joj je sve to zabavno. „Nikada nisam bila ovoliko puna života.“

Zander odstupi hitro i graciozno kao divlja mačka. Istog trenutka, Meredith brzo krenu napred i zari koplje pravo u Betine grudi.

Kada se začulo kako drvo para meso, Bet pade ničice i gotovo bešumno. Utom je Metov krik od šoka i bola zaparao tišinu. Betina žrtva, koja je ležala pokraj Boninih nogu, blago se promeškolljila, vrteći glavom levo-desno. Boni je nesrećnog dečka instinktivno pomazila da bi ga umirila, a drugom rukom mu je i dalje pritiskala rane na vratu. „Sve je u redu“, rekla mu je tiho.

Meredith se prkosno okrenu prema Metu. „Morala sam“, reče.

Met je pognuo i glavu i ramena. „Znam“, promrmljao je. „Veruj mi, znam. Nego, eto...“ Premeštao se s jedne noge na drugu. „Bila je fina devojka pre nego što joj se ovo dogodilo.“

„Žao mi je“, rekla mu je Meredith tiho, a Met je klimnuo glavom, i dalje gledajući u zemlju. Potom se Meredith okrenula prema Zanderu. „Kako si to izveo?“, upitala ga je. „Kako si je naterao da progovori?“

Radanje sudbine *Deseta knjiga serijala Vampirski dnevnici*

Njena sudbina je opasnost...

Elena se već mnogo puta suočila sa izazovima – uspela je da se izbavi iz Mračne dimenzije, izborila se s fantomima, a otkrila je i da je Čuvarka. Ali ništa ne može da se uporedi s teškim izborom s kojim se sada suočava – treba da odabere jednu od dve ljubavi svog života: Stefana ili Dejmona Salvatorea. Elena je ponovo u vezi sa Stefanom, a Dejmon, povređen njenim odbijanjem, pretvorio se u mračno i nepredvidivo biće. Elena je rastrzana između spasavanja Dejmonove duše i vernosti Stefanu.

Međutim, pre nego što Elena dobije priliku da odluči kome pripada njeno srce, kampus koledža Dalkrest biva preplavljen vampirima koji su odlučni u tome da vaskrsnu Klauza, ozloglašnog Prvo-bitnog, kojeg ništa neće zaustaviti u nameri da uništi Elenu i sve koji su joj dragi.

Dok saznaje sve više pojedinosti o sudbinskoj ulozi Čuvarke, zaštitnice Zemlje od zla, Elena shvata da, pre nego što se uhvati ukoštac s Klausom, mora da žrtvuje nekoga ko joj je veoma blizak. Mora da odluči pre nego što bude prekasno...

Serijal *Vampirski dnevnici* prvi je tinejdžerski serijal o vampirima. Započet je 1991, i ukupno je izašlo devet nastavaka. Samo u Severnoj Americi prodato je više od tri miliona primeraka, a serijal je objavljen u čak trideset zemalja. Godine 2009. započelo je emitovanje istoimene popularne TV serije.

Čarobna knjiga

www.carobnaknjiga.com